

ПАРАЛЕЛЬНИЙ ВСЕСВІТ

ПЕРШИЙ ДЕНЬ ВЕРЕСНЯ ще теплий, із відчутним присмаком серпня, проте вже насичений запахом гортензій і чорнобривців, таких привітних до свіжого м'якого вітру. Першокласники обліпили сходи, пошепки повторюючи завчені вірші, за їхніми спинами майоріли повітряні кульки, дугою прикрашаючи вхід. Із хрипких динаміків долинали пісні: такі самі веселі й безглузді, як минулого року, як позаминулого, ба навіть як одинадцять років тому, – але тонкі дитячі голоси, що крадькома навіювали ностальгію, пробірали до мурах. Очі однокласників виблискували грайливістю й нетерпінням, їхня доросла зовнішність контрастувала з легковажною поведінкою. Вчителі, не зраджуючи традиції, залишалися зібраними й суворими (хоча на їхніх засмаглих обличчях іще лишався відблиск літа), батьків, як і завжди, огорнули хвилювання й розчуленість. Мої ж відчуття були десь такі,

як я й очікував: легке тремтіння від зустрічі зі знайомими, передчуття уроків (анітрохи не приємне, попри поширену думку) — і збудження, що шкрябало по ребрах, грало в жилах, підбурювало на нерозумні вчинки між заняттями.

Усе, як і раніше, як і завжди. Окрім одного: наче більмо на оці, наче вирване слово з усім відомою пісні, наче неправильний символ у рядку мови програмування — дещо у цьому Всесвіті виділялося на тлі решти, не збігаючись із минулим.

Мій найкращий друг більше не був мені другом.

Тепер він стояв самотньо, спершись попереком на невисокий шкільний паркан. Його оминали схвильовані учні: здавалося, ніби саме життя проходить повз нього, а він, не підвладний часу, прикипів до землі. Він полишив наш колишній Всесвіт, де ми відчували один одного, попри кілометри, зміну часу доби й пір року. Став незнайомцем, пілігримом, що випадково збився з дороги. Йому пасувала б компанія Едварда Руки-ножиці, Луни Лавгуд, Форреста Гампа й Джонатана Баерса. Біла ворона. Вигнанець, що досі виглядав як мій друг, але що в нього на думці — невідомо.

У мене поколювало в кінчиках пальців, як і досі, коли ми зустрічалися після довгої розлуки. Тільки тоді я захлинався захопленням, потопаючи в передчутті наших нескінченних розмов про минуле, сьогодення та майбутнє, а тепер моє тіло здригалося, мов від розрядів струму. Відчувалося як смертна кара. Так, фантомна реакція. Відлуння непережитого. Нутрощі стали невагомими, ніби я мчу з гори на позаземній швидкості, випадково потрапляючи в глибокі ями, і підстрибую на них так високо, наче бажаю вилетіти в космос. Мене

вивертало від буденності його образу: звичного короткого каштанового волосся, двох маленьких сережок-конго в лівому вусі й байдужості до шкільної форми. Скручувало на вигляд його нетипово згорблених плечей, блідої шкіри після спекотного літа й похмуро опущеної голови.

Господи, мене до болю нудило від страху! Я боявся подивитися в його обличчя, котре, здавалося, знав краще, ніж своє. Боявся зустрітися поглядом із вічно припухлими очима, побачити криву усмішку, що радше нагадувала вовчий оскал, ніж запрошення привітатися. Отак банально: я розпізнав би його на дотик із заплющеними очима, торкаючись брів або вигину губ, хоча я ніколи раніше цього не робив. Я вкарбував у свою пам'ять кожну рисочку його лиця, сам того не помічаючи. Як їжа й вода щодня, вивчення його рис стало для мене життєвою необхідністю.

Я так і стояв, стискаючи в руці букет огидних жовтих хризантем. Зараз усе це здавалося неймовірно далеким і несправжнім. Знання про нього, залиті у вени, забиті під шкіру, тепер треба було витруїти зсередини, як наслідок великої помилки. Необережності в довірі. Я не вибирав цей шлях: мій колишній найкращий друг зіпхнув мене сюди поштовхом у спину. Звідтоді як він відкинув мене, ми почали рухатися у різних напрямках. Хоча я досі обертався, обертався, сподіваючись на...

— Тьома!

Мої роздуми обірвалися. Рука опустила букет. Мій колишній найкращий друг підняв голову, і ми зустрілися поглядами. Не словами, не дотиками, не усмішками — поглядами:

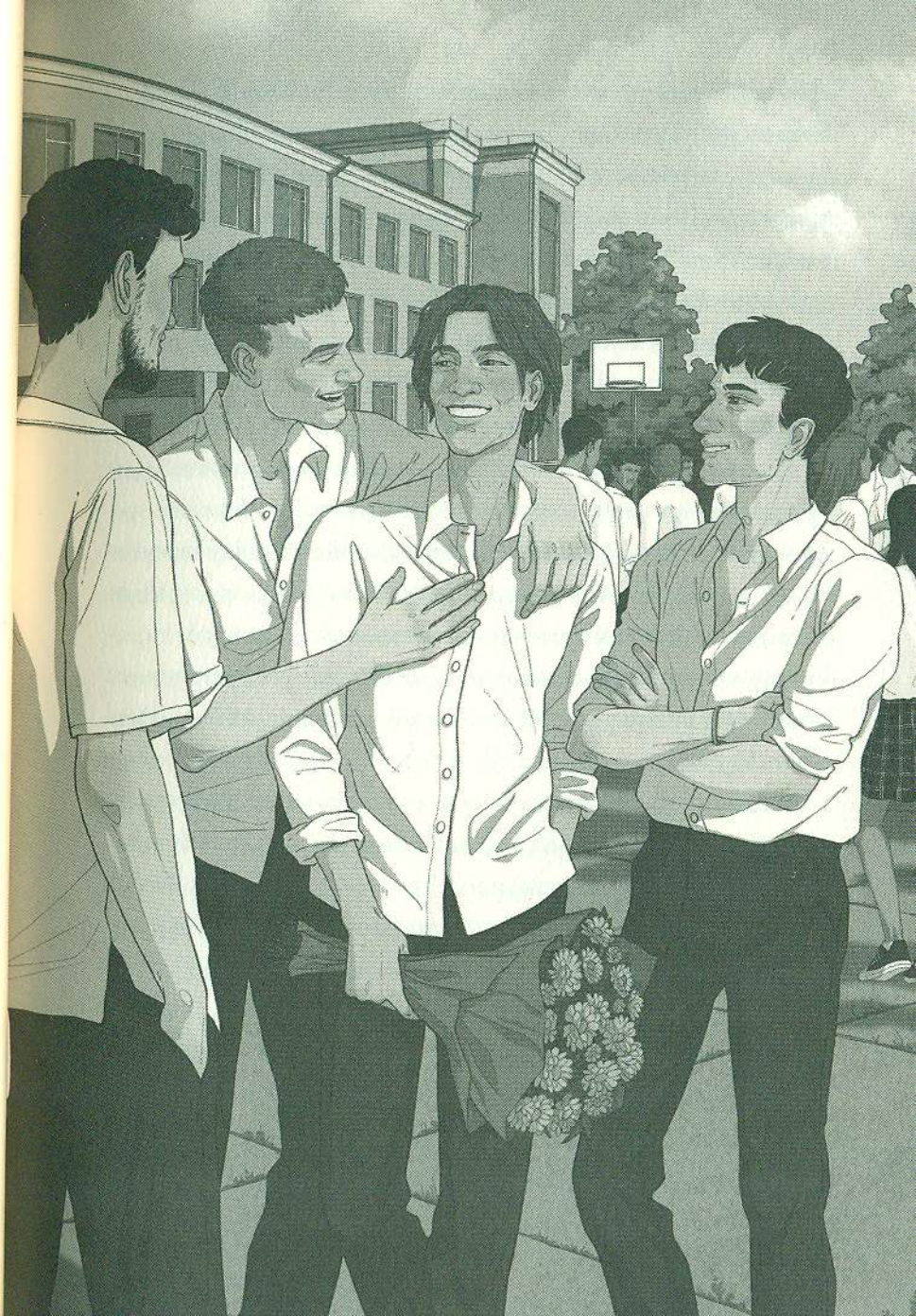
холодними й гарячими, мовчазними й гучними. Серце калатало у мене в горлі, а руки так спітніли, що тепер буде соромно віддавати квіти класній керівниці. Коротка мить, ледь відчутний мазок по моєму тілу – і він відвернув голову вбік так, наче не впізнав мене. Або впізнав, але не звернув уваги. Я стиснув стебла до хрускоту, випадково зламавши пару квіток. Проковтнув слину, вперто розглядаючи його профіль. Мені хотілося пропалити в ньому діру чи випустити стовп вогню з рота, щоб стерти на попіл його байдужість. Байдужість, що, як виявилось, ранила надто сильно.

– Тьома! Йди сюди!

І я пішов. Звичайно, я пішов. До друзів і однокласників, які відповідали на мої дзвінки й повідомлення ціле літо. Які цікавилися моїми справами й ділилися своїми планами на осінь. До друзів, які не зрадили, не обірвали зв'язок і не викинули без будь-яких пояснень, як набридлу річ. Я пройшов повз свого колишнього найкращого друга, тримаючи голову високо й гордо, як навчився у нього. Зарозуміло, з гідністю справжнього героя – хоча насправді мені лише хотілося зірвати його апатичну маску.

Я не любив потрапляти у кругообіг нескінченних заїжджених фраз і запитань. Але водночас ніколи так сильно не бажав опинитися в центрі уваги, як сьогодні. Треба було відволіктися. І показати йому, що я все ще багато значу для інших. Я можу бути другом. Можу залишатися вірним і чесним. Як і інші люди – щодо мене.

Вливання заново в колектив після трьох місяців фізичної відсутності відчувалося як повернення блудного сина

в рідний дім. Спершу на мене накинувся Вишня. Широким жестом він запустив пальці у моє волосся, тріпаючи його. Важка рука обійняла мене за шию і плече, а я, збентежений таким гарячим привітанням, уперся носом під вухо товаришеві. Втім, цей незграбний момент щирої близькості закінчився швидко. Вишня, посміхаючись, недбало відштовхнув мене від себе. Потім я привітався з Ніком. Наші долоні з ляскотом з'єдналися в рукостисканні, а плечі зіштовхнулися в сильному ударі. Те саме я повторив з Айдером.

Я не бачив їх три місяці, а здавалося – все життя. Моя компанія. Мої хлопці. Мої друзі. Нехай не такі близькі, як *дехто*, але не менш рідні та важливі. Вишня став іще вищим і більшим. Нік залишився приземкуватим, але за літо додав у плечах, а Айдер... так і не перестав намагатися відростити бороду, котра не дуже пасувала високому зросту й худорлявій статури товариша. Такі знайомі, такі віддані. *Звичайні*.

– Здуріти... ти... ти...

Вишня намагався вичавити з себе щось на кшталт компліменту. Принаймні про це свідчив його погляд: він оглядав моє тіло з дивним захопленням.

– Ти чо такий засмаглий? – зрештою промовив він, на що я коротко реготнув.

– Ідіот! Я так-то три місяці біля моря жив.

– А з волоссям що? Пофарбувався?

– Та ні, вигоріло. Ось, подивіться.

Я віддав букет Ніку, а сам розстібнув манжет сорочки на лівій руці й закотив тканину до самого ліктя, показуючи, як сильно вигоріло на сонці моє темне волосся. Деякі русяві

пасма стали майже пшеничними, виділяючись на тлі засмаглої шкіри. Мене цілком можна було прийняти за корінного жителя півдня. Цілих три місяці я прожив на березі Чорного моря в гостях у тітки, поза звичним комфортом. Тому, повернувшись додому кілька днів тому, довго не міг зібрати до купи картинку спогадів і подій. Тоді у мене вперше виникло відчуття, що я потрапив у паралельний Всесвіт. Три місяці на зв'язку з колишнім життям – і водночас ціле літо у вакуумі. Тож зараз мені вдвічі дивніше розуміти, що, попри це, тут багато чого лишилося як завжди.

– Ноги такі самі, – промовив я, закочуючи правий рукав сорочки. Нік без церемоній тицьнув мені назад огидний букет.

– А що ще таке саме? – Вишня задоволено вишкірився, оголюючи два ряди зубів. Ця безглузда посмішка здавалась мені його коронною фішкою. Раніше вона могла довести до сказу, але сьогодні, після довгої розлуки, все у Вишні здавалося ідеальним.

– Може, станеш на коліна і перевіриш, що ще? – нахабно посміхаючись, запропонував йому.

Друг вдарив мене в плече кулаком – жартівливо, але відчутно боляче. У цій компанії не надто віталися розмови на філософські теми – лише деганські жарти.

– Клас. Але коротше, цей, – встряв Нік, якому явно не терпілося поділитися новиною, – ми зняли офігенний будинок коло річки. Купили м'ясо і дофіга пива. Тобі сподобається. Я вже не можу дочекатися, коли ця грьобана тягомотина закінчиться і ми спокійно нажремося в хлам.